

ЕЛИЗАБЕТ БРАУНИНГ ИЗ „ПОРТУГАЛСКИ СОНЕТИ“

Превод от английски: Владимир Свинтила, Любен Любенов, —

chitanka.info

* * *

*За Теокрит веднъж си мислех — той възпява
с тъга годините тъй скъпи, тъй желани,
как някой в дар на смъртните ги дава,
на старци и на юноши — със щедри длани.*

*И както шепнех древния му стих — огряни
от собствените ми сълзи, видях тогава
пред мен годините тъй скъпи, тъй желани;
тях, моите собствени: как всяка засенява*

*челото ми! И както плачех, ми се стори,
че спря една мистична форма в тъмнината
отзад ѝ с властен глас ми каза, както аз*

*се борех с нея (тя ме хвана за косата!):
„Кажу какво съм?“ Казах: „Смърт.“ Но отговори:
„Не, смърт не съм, а обич!“ — сребърният глас.*

* * *

*Обичай ме, но не за друго ти —
единствено заради любовта!
Не казвай: „Тя е с дивна красота,
с тих шепот, с поглед, който чист блести,*

*а мойта мисъл с нейната трепти
и сме свободни даже в близостта.“
Любими, нека бъда от страстта
измамена във своите мечти*

*или пък неизмамена... Души
да слеем най-подир — но не от жал!
Лицето ми без сълзи не бърши —*

*тъй плахият ни порив би умрял.
Обичай ме заради любовта
и тъй ще си любим и след смъртта!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.